

har erstatningsberettigede Indskydere maattet gaa ind paa at faa Erstatningsbeløbene udbetalt i rentebærende Certifikater, der først skal indfries, efterhaanden som Garantifondens Økonomi tillader det.

De Erfaringer, man saaledes har høstet, synes saaledes ikke at kunne tjene til anbefaling for at oprette en Krisefond, og jeg har den Opfattelse, at en saadan Fond vil skabe en Tryghed hos Sparerne, der ikke er helt berettiget, og den kan som nævnt udmærket godt medføre en Tilbøjelighed hos Bankledere til at indlade sig paa mindre solide Engagementer. Jeg vil sige til mit Partis ærede Ordfører (Aksel Jensen), at jeg forstaar knap hans varme anbefaling af Krisefonden, da jeg forstod ham saadan i hans Ordførertale, at han gerne saa, at Sparepengene ikke blev indsat i Bankerne, men indsat i Sparekasserne i størst mulig Udstrækning, en Opfattelse, som jeg for øvrigt deler. Men jeg kan ikke se rettere end, at naar det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen er saa ivrig i at virke for Oprettelsen af en Krisefond, maa deri vist ogsaa kunne lægges den Opfattelse, at sker dette, har man Ret til at mene, at det i nogen Grad vil friste Sparerne til ikke at sætte deres smaa Sparemidler i Sparekasserne, men i Bankerne.

I Lovforslagets § 21, som altsaa omhandler Fonden og Valg af Bestyrelse for Fonden, synes jeg, at den ministerielle Lyst til Reformerings og maaske ogsaa Træng til at have Indseende har givet sig lidt for stærkt Udtryk. Jeg mener ikke, at man kan tiltræde den Maade, hvorpaa Bestyrelsen foreslaas valgt, og heller ikke de øvrige Bestemmelser i § 21 vedrørende Fondens Virksomhed. Derimod kan jeg sige, at jeg absolut maa tiltræde, at Pressen faar Adgang til Bankernes Generalforsamlinger, og til mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, som i den Anledning talte om, at saa maatte man garantere Bankerne en Slags Beskyttelse, for at Pressen ikke skulde benytte den Viden, som den dér fik Adgang til, paa en Maade, der blev til Ugunst for Bankerne, vil jeg sige, at ogsaa Pressens Folk kender baade Ansvar og Diskretionspligt, saa det ærede Medlem behøver ikke i den Henseende at nære nogen som helst Ængstelse. Jeg tror, at Pressens Adgang til Generalforsamlingerne først og fremmest vil bevirke, at man fremtidig bliver fri for de Gisninger om dit og dat, som saa ofte er fremkommet, og som ikke har været til Gavn for nogen af Parterne.

Endelig skal jeg blot sige, at jeg er

enig med de mange ærede Medlemmer, som har henstillet til den højtærede Minister ikke at inddrage Andelskasserne under denne Lov. Andelskassernes samlede Balance udgør kun $\frac{1}{2}$ pCt. af Bankernes samlede Balance; det er saaledes kun en overordentlig ringe Del af Bankvirksomheden, der falder paa Andelskasserne. Det synes mig at være et Indgreb i Andelsforeningernes frie Selvstyre. Endelig maa vi ogsaa huske, at den voldsomme, økonomiske Krise til Trods kan man ikke paapege noget Tilfælde, hvor en Andelskasse paa Grund af Tab har maattet gøre Brug af det solidariske Ansvar; man kan jo ikke hævde, at det er gaaet alle vore Aktiebanker lige saa godt, eller at de er gaaet lige saa usvækket ud af Krisen. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Erhvervsminister, om han vil tage under velvillig Overvejelse at udtage det, der berører Andelskasserne, af Lovforslaget. Jeg tror, at hvis Lovforslaget vedtages nogenlunde i den Skikkelse, hvori det er forelagt, vil det fuldstændig umuliggøre Andelskassernes Eksistens, og dertil ønsker jeg i hvert Fald ikke at medvirke.

Hans Nielsen: De ærede Medlemmer Hr. Aksel Jensen og Hr. Sven er delvis optraadt som Bankernes Defensorer under denne Forhandling, men hvad de har præsteret, blev langt overgaaet af det ærede Medlem, der nu sidst talte, (Elgaard). Hans Tale var jo et rent og klart Forsvar for Bankerne og for den gældende Banklov, der blev stemplet som en meget god Lov. Jeg ved snart ikke, hvad man skal sige til en Tale som den, det ærede Medlem holdt, men det var maaske ikke helt uberettiget, om man hentede et Citat fra den hellige Skrift, hvori det hedder: Tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Oprigtig talt er det noget strengt at sidde her og høre paa et saadant Forsvar for Bankerne, høre, at det vil være ganske urimeligt at skride til skærpjende Foranstaltninger, efter at 40 Banker er krakket, efter at Hundreder og atter Hundreder af Millioner er tabt, og efter at Tusinder og atter Tusinder af Mennesker har mistet deres opsparede Penge ved disse Bankkrak. Det har ogsaa været noget svært for de to Ordførere for de konservative Partier at motivere deres Standpunkt, og det forstaar jeg saare vel, for det er i det hele taget en vanskelig Opgave at være Defensor for Bankerne efter alt, hvad der er sket. Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen var endogsaa saa elskværdig at ville skyde en stor Del af Skylden paa Sparerne, idet han udtalte, at ganske vist skal man